

November

De eerste sneeuw van het jaar is door de gaatjes van mijn gympen naar binnen gedrongen; mijn voeten zijn koud en nat. Uit mijn sokken zullen straks bleke, gerimpelde tenen tevoorschijn komen, wriemelend als ongeboren dieren. Ik vouw mijn handen ineen en breng ze naar mijn gezicht, blaas mijn vingers warm, steek dan door de grijs geworden smurrie heen de straat over naar mijn appartement.

Zijn sms komt binnen op het moment dat ik met mijn schouder de voordeur openduw: twee korte piepjes in mijn achterzak. In de hal ontstaan plasjes smeltwater rondom mijn voeten. Op het scherm van mijn telefoon zijn vier letters en een leesteken te zien: *Doen?*

Ik moet glimlachen, en ik blijf glimlachen wanneer ik de drie trappen op loop, het zolderappartement binnenga en mijn jas uittrek, alsof iemand touwtjes aan mijn mondhoeken heeft gebonden en ze boven op mijn hoofd heeft vastgeknoopt.

In de stapel kranten zoek ik naar het tijdschrift, blader door totdat ik het artikel gevonden heb. *Ja*, typ ik terug, mijn blik half op de kleurige foto's gericht: groen, blauw, geel, bruin. *Ja, ja, ja*.

Nul

We hebben er niet lang over nagedacht. Een week, misschien tien dagen. Voor een beslissing als deze is tien dagen niet veel.

In de weken daarvoor kwam hij me vaak opzoeken in het appartement op de zolderverdieping. Dan zaten we samen op de rand van mijn bed onder de nok van het dak, lieten onze benen bungelen en wipten met onze tenen. Alle warmte van de kleine gaskachel steeg naar dat hoogste punt van het huis.

We lazen in het tijdschrift, opgevouwen op onze knieën, de linkerbladzijde op mijn rechterbeen en de rechterbladzijde op zijn linker, en deden alsof we de tekst niet allang kenden.

‘Klaar?’

‘Ja, sla maar om.’

Het was lang geleden dat we zo dicht naast elkaar hadden gezeten.

Soms droeg ik mijn laptop de hoogslaper in zodat we de website konden bekijken, alsof we nog niet wisten wat daar stond.

Gruelling horse race of a minimum of 1.000 kilometers. Longest and toughest in the world. Third event of its kind. Short and long term physical effects that cannot be predicted. May be numerous hours and miles away from the nearest medical assistance. May be the case that Mongolia does not

have adequate medical facilities to treat injuries. Horses are semi-wild, totally different to anything you may be used to. Falls can result in broken bones, spinal injuries and brain damage.

Sluit venster, klap scherm dicht.

Er hing een vreemd soort opwinding tussen ons in, daar op de rand van dat bed. Het was alsof we opnieuw verliefd waren geworden, niet op elkaar, maar op het idee van de paardenrace. De Mongol Derby werd een gemeenschappelijk doel dat ons, zonder dat er iets ongemakkelijks uitgesproken hoefde te worden, dichter bij elkaar bracht. Maar het betekende ook dat we de strijd met elkaar aan zouden moeten gaan.

Buiten viel de eerste sneeuw van het jaar.

Doen? sms'te hij. En ik: *Ja, ja, ja.*

Die lente vertrek ik voor drie maanden naar een polostal net buiten Londen om me voor te bereiden op de twaalf uur of meer die ik tijdens de Mongol Derby dagelijks in het zadel zal zitten. Het adres heb ik gevonden in de blog van iemand die er een jaar eerder heeft getraind voor de race; één e-mail was voldoende om te mogen komen. Mijn appartement met het bed onder de nok van het dak verhuur ik aan een Spaanse expat om een deel van het inschrijfgeld te kunnen betalen; voor mij bijna een half jaarsalaris. Alle freelance schrijven vertaalopdrachten voor de komende maanden zeg ik af.

Tegen kost en inwoning verzorg en train ik de zes polo-paarden van de eigenaresse van de boerderij; een alleenstaande moeder die druk is met haar dertienjarige zoon, met etentjes organiseren, feestjes bezoeken en paardrijlessen geven aan de mensen die daarvoor langs willen komen. Wanneer zij na het gezamenlijke ontbijt in de auto stapt om

haar zoon naar school te brengen, haal ik de paarden uit de weilanden, ruim de mest op, zet het voer klaar en maak lange buitenritten of doe galoptraining op het strakke, groene poloveld.

De paarden hebben enorme bilspieren van het sprinten en stoppen tijdens de wedstrijden. Hun manen zijn afgeschoren en hun staarten opgeknoopt zodat de mallets er niet in verstrikt kunnen raken: strak invlechten, drie keer dubbelvouwen en dan vastzetten met tape. Als ik uit het raam van mijn Britse zolderkamer kijk, kan ik ze zien grazen in de weilanden rondom de zestiende-eeuwse boerderij.

In de ochtenden, wanneer iedereen nog slaapt en het huis stil is, sluip ik soms door de gang naar de badkamer. Het oudroze tapijt voelt vies en viltig onder mijn blote voeten; door het openstaande raampje is de zanderige geur van de zomer te ruiken.

Ik kijk in de spiegel naar mijn lichaam, zie dag na dag de spierballen groeien en de buik slinken. Ik laat mijn vingers over de heupen gaan en stel me voor dat het de flanken zijn van een van de hazewindhonden op de prenten, beneden bij de grote open haard. De huid op mijn schouders is verveld van alle uren die ik in een hemdje in de brandende zon op de rug van een paard heb doorgebracht: de poort uit en de weg over, langs de pub met de houten picknickbanken en drie keer in galop het grote graanveld rond, dan terug naar de stallen om het volgende paard op te zadelen. Zelfs toen ik vroeger hele dagen op de manege rondhing, zat ik niet zoveel uren in het zadel als nu.

Mijn benen zijn hard, mijn billen ruw en in de palmen van mijn handen zijn eeltige plekken ontstaan door het uitmesten van de stallen en het poepscheppen in de weilanden.

Wanneer ik aan het begin van de zomer terugvlieg naar Nederland heb ik meer *slow carb* havermost en *high energy* bananen gegeten dan in de voorgaande vijf jaar bij elkaar, en ben ik fitter dan ooit.

Ronald heb ik tijdens mijn trainingsmaanden nauwelijks gezien. Twee keer ben ik tussendoor naar Nederland gevlogen en twee keer was hij in Engeland. Dan praatten we over zadeltassen en gps-apparaten, over de beste schoenen en handschoenen. Het is nieuw om een onderwerp te hebben waar we allebei zo enthousiast over zijn.

In diezelfde periode mailde ik dagelijks heen en weer met tientallen potentiële sponsors: *Beste...*, *Komende zomer zal ik als eerste Nederlander deelnemen aan de Mongol Derby, 's werelds langste...* Financiële steun, waar ik eigenlijk op hoopte, was moeilijk te krijgen maar een groot deel van mijn uitrusting kon wel worden gesponsord.

Ronald heeft thuis getraind en alle spullen via internet besteld. De dozen, steeds door dezelfde vakantiekracht bezorgd en nog altijd niet uitgepakt, vullen zijn halve slaapkamer. Ik peuter met mijn nagels het plakband los en gluur naar binnen. In het donker ontwaar ik de vormen van *high-tech pro-performance equipment*, ruik de geur van de nieuwste generatie synthetische materialen. Ik hoop maar dat mijn spullen net zo goed zijn als die van hem.

‘Zullen we een rondje hardlopen?’ vraag ik.

Zoals verwacht hou ik het ruim een halfuur langer vol dan hij.

Een aantal dagen voordat we naar Mongolië vertrekken, schuift mijn vader een blocnote over de tafel naar me toe. Hij geeft me een van zijn rode balpennen, nog warm van het

nakijken van examens waar hij de hele ochtend mee bezig is geweest. ‘Voor de zekerheid,’ zegt hij. Mijn moeder, over de Grote Bosatlas gebogen, kijkt even op.

Ik blader voorbij aantekeningen en telefoonnummers, tekeningetjes en webadressen totdat ik een onbeschreven bladzijde vind om de wachtwoorden van mijn girorekening en e-mailaccount te noteren. Ik moet denken aan het contract dat ik heb ondertekend. *The Rider acknowledges that participation in the Event involves serious risk of harm, including, but not limited to, risks of accident, serious bodily injury, including death, broken bones, head injuries, trauma and pain.* Voor het eerst sinds mijn beslissing om mee te doen aan deze absurde race besef ik dat mijn ouders, die steeds trots en enthousiast zijn geweest, er serieus rekening mee houden dat er iets heel erg mis zou kunnen gaan.

Ik schuif het briefje terug over de tafel, haal dan de borden en messen voor de lunch.

*

Met mijn wang tegen het vliegtuigraampje gedrukt kijk ik naar beneden. De Bosatlas waarin mijn moeder bladerde heeft enorme proporties aangenomen en is door iemand op de aarde neergelegd, voorzichtig, nauwkeurig, zodat de lijntjes aansluiten en het water mooi doorloopt. De vaalgroene steppe strekt zich in vierkante kilometers uit; onverharde wegen lopen er als beige strepen doorheen. Hier en daar staan groepjes witte gers: de ronde tenten van het Mongoolse nomadenvolk. Mongolië is veertig keer zo groot als Nederland, weet ik. Drie miljoen mensen. De enige plek ter wereld met meer paarden dan inwoners.

Daar, over die eindeloze vlakten en glooiende heuvels, zal ik straks rijden. In de buik van het vliegtuig zit mijn koffer, met daarin de zadeltassen en de bidons en de gps, de helm en de pijnstillers en de lichtgewicht slaapzak, de extra batterijen en de zonnebrandcrème, allemaal concrete dingen; dingen die je kunt aanwijzen en vastpakken en omdraaien als je dat wilt, en toch voelt het alsof niet ik, maar heel iemand anders straks 's werelds langste en zwaarste paardenrace zal rijden.

Ik ga verzitten in de vliegtuigstoel en kijk om me heen, vraag me af welke passagiers ook ruiters zouden kunnen zijn.

We verlaten het vliegveld en stappen de droge hitte in, zoeken tussen de Hyundais en de Toyota's naar een taxi om ons naar het hotel te brengen. Ronald houdt het portier voor me open en stapt daarna zelf aan de andere kant in. Bij iedere hobbel in de weg stoten onze knieën zachtjes tegen elkaar aan. Terwijl Mongolië achter de ruiten voorbijschiet, de betonnen voorgrond en de heuvelachtige achtergrond, vraag ik me af of we iets willen bewijzen, over onszelf aan elkaar of over ons samen aan de wereld om ons heen. De taxi-chauffeur draait aan de volumeknop van de radio en neuriet met de bijbehorende keelgeluiden een van de Mongoolse top 40-hits mee.

Als we worden afgezet op een straathoek met kraampjes – donkerrode pruimen, trossen bananen, flesjes mineraalwater en droge, bruine pijnboomappels met pitjes die je er met je nagels uit moet peuteren – vang ik in een van de glazen wolkenkrabbers een blik op van mezelf: meisje met koffer, meisje met vriend aan haar zij. Zo hé, denk ik, en ik haak mijn arm door die van Ronald, ik ben nog nooit zo dun geweest.

We brengen drie dagen door in de drukke, warme hoofdstad. Het raam van onze hotelkamer kijkt uit op de hoofdstraat van Ulaanbaatar, waar een lange stroom auto's zich langs elkaar probeert te persen, ongeduldig toeterend. De tweebaanswegen zijn minstens vijf rijen dik. Als twee auto's elkaar raken, een streep witte lak op een donkergroene bumper, een deuk in een deur, wordt de schade met wilde handgebaren aan de kant van de weg bediscussieerd. Zich niets aantrekkend van de drukte glooien in de verte de groene heuvels, als een belofte.

Op de grond naast het hotelbed liggen in zadeltassen en rugzakken de spullen die we straks tijdens de race zullen meenemen. Het maximale gewicht is vijf kilo per persoon. Dat betekent dat ik tien dagen lang mijn tanden niet zal poetsen, mijn haren niet zal kammen, geen make-up zal dragen, dat ik tien dagen dezelfde kleren aan zal houden, overdag en 's nachts. De spullen zien er vreemd uit op het zachte hoteltapijt, alsof ze ergens de weg zijn kwijtgeraakt en per ongeluk hier zijn aangespoeld.

Ik wip mezelf in het raamkozijn en kijk naar Ronald, naar de groeven die als uitgesleten rivieren van zijn neus naar zijn mondhoeken lopen. Ik heb nog niet besloten of ik ze lelijk of juist aantrekkelijk vind, zoals ik ook nog niet heb besloten of het goed met ons gaat of slecht. De opwinding over onze gezamenlijke uitdaging lijkt ergens tussen Amsterdam en Ulaanbaatar te zijn verdwenen.

'Uchlaraaï,' vraag ik hem nog een keer. 'Het spijt me,' geeft hij de vertaling. Het A4'tje met de Mongoolse woorden hebben we als boekenlegger in de *Lonely Planet* gebruikt.

Op weg naar de Mongoolse megastore, over de gebarsten stoep en langs de hoge, glazen bankgebouwen, ontmoet ik de Amerikaanse Hazel. Ik herken haar aan het helderblauwe Mongol Derbyshirt dat alle deelnemers een aantal weken voor de race toegestuurd hebben gekregen. Het spant strak om haar korte, atletische lichaam.

Drieëntwintig internationale deelnemers zijn in drie rondes geselecteerd: inschrijfformulier, telefoongesprek, referenties. Ongeveer honderd mensen meldden zich aan voor de race; wie te weinig paardrijervaring heeft of te veel luxe verwacht, wie fysiek of mentaal niet in vorm is of de duizenden euro's inschrijfgeld uiteindelijk toch niet kan of wil betalen, is in een van de rondes afgevallen en thuisgebleven in Duitsland, Arizona, Schotland, Nieuw-Zeeland, Brazilië.

Ik steek mijn hand uit naar Hazel en word verrast door haar lach: de mondhoeken krullen zo ver omhoog dat het lijkt alsof er een grijns op haar gezicht is geschminkt; de kleine wipneus rimpelt lief. Ik antwoord met mijn brede, platte lach.

'Nice to meet you.'

'Nice to meet you, too.'

Samen lopen we naar de winkel – zij op bergschoenen en ik op gympen – en doen de laatste inkopen voordat we morgen naar het startkamp worden gebracht. Een zak gedroogde appelschijfjes en een rol pleisters, een doos met tissues, *extra soft*.

*

De bus staat langs de rand van de stoep te ronken, donkerrood en glimmend als de appels die bij de kraampjes op straat worden verkocht. Het is de ochtend van onze derde dag in Mongolië en het is al minstens twintig graden; onder de oksels van de deelnemers, die een voor een hun bagage in het luik onderin schuiven en vervolgens een plaats zoeken in de bus, ontstaan donkere kringen.

Vanaf mijn stoel bij het raam kijk ik naar de mensen met wie ik straks de race zal rijden, de zenuwen kriebelend in mijn onderbuik. Ik oefen de namen bij de gezichten en zoek de nationaliteiten erbij. Ze zien er stuk voor stuk stabiel uit: geen angstige oogopslag, geen handen die om de paar seconden door het haar worden gehaald, geen wippende voeten, geen wriemelende vingers, geen ontwijkende blik of onhandige gebaren, geen mensen die direct al een koptelefoon op zetten of leunend tegen de warme ruit de ogen sluiten om alsjeblieft met rust te worden gelaten, geen zacht neurotisch gezang.

'Nice to meet you.' *'Hi, I'm Tim.'* *'Off we go, buddy.'* *'What's your name again?'* Vijftien mannen, acht vrouwen, negen nationaliteiten. Leeftijd variërend van net achttien tot vijfenvijftig jaar oud. Allemaal mensen uit welvarende milieus die er om welke reden dan ook naar verlangen om over de steppe rond te zwerven. En niemand die weet wat ons precies te wachten staat.

Terwijl ik mijn hand in de zak met gedroogde appels laat glijden, mijn maag constant rammelend sinds ik zoveel train, probeer ik in te schatten wie de grootste concurrenten zullen zijn. Ik kom uit bij de mannen in de veertig en verontschuldig me in gedachten tegenover mijn moeder, die me met de idealen van het feminisme heeft opgevoed.